

**OPSPORINGSTEAM
SCHOTEN**

In samenwerking met:

Uitgeverij StoryLand / MaryDes Designs Ltd

p.a. Nijverheidsstraat 70

2160 Wommelgem

België

www.storyland.be

info@storyland.be

ISBN: 9781916268579

NUR: 305

Copyright: © 2020 Marc Perneel / Uitg. StoryLand / MaryDes designs Ltd

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

OPSPORINGSTEAM SCHOTEN

4 spannende verhalen
waarin de recherche van Schoten
tot het uiterste gaat

Marc Perneel

Het verhaal, de personages en sommige plaatsen zijn fictief. Iedere toevallige overeenkomst is buiten de wil en opzet van auteur en uitgever.

DEEL 1

**MOORD IN DE RIDDER
WALTER VAN HAVRELAAN.**

1

De telefoon rinkelde.

Aziza, de receptioniste van Politie Schoten keek spontaan op haar uurwerk terwijl ze de hoorn opnam. In de telefooncentrale begon de opnameapparatuur automatisch te werken.

‘Politie Schoten, goedemiddag. Wat kan ik voor u doen?’

‘Mijn vriend wordt vermoord, ik verberg me in de kast van de slaapkamer,’ fluisterde een stem aan de andere kant. Aziza, die onmiddellijk de ernst van de zaak aanvoelde, fluisterde terug: ‘Wat is uw adres?’

‘Ridder Walter Van Havreiaan 592 A, vierde verdieping. Haast u, ik ben bang.’

‘De ploeg is al onderweg mevrouw, houdt u rustig, niet bewegen, geen geluid maken, niemand meer bellen. We zijn er over enkele minuten’.

Aziza was nog geen dertig en heel mooi. Haar spontane glimlach nam al heel wat spanning weg bij veel mensen die het politiekantoor binnenkwamen. Hoewel ze westerse kledij droeg, had ze in het begin van haar loopbaan behoorlijk veel weerstand ondervonden. Jong, bloedmooi, van Marokkaanse afkomst. Die mix werd niet door iedere collega of bezoeker gewaardeerd. Maar Aziza deed haar job, zeer goed zelfs. Zo kreeg ze stilaan meer waardering en daar was ze dankbaar voor. Een mooie compensatie voor een eerder moeilijke jeugd. Haar vader, praktiserend en conservatief, wilde van kinds af aan het leven van Aziza sturen. Haar moeder minder.

Maar ze had thuis niets te zeggen. Sinds Aziza haar studies aan de politieschool was begonnen, had haar vader afstand van haar genomen. Ook veel vrienden uit het atheneum van Schoten negeerden Aziza.

Ze wilde zo graag als volwaardige politieagente fungeren. Hoewel ze de politieschool niet had afgemaakt, kwam haar droom om bij de politie te werken gedeeltelijk uit. Aziza zat op haar plaats. Ook nu was ze ervan

overtuigd dat ze dit goed en professioneel had aangepakt.

Een anonieme en een gewone politieauto reden achter elkaar met sirenes door Schoten. De Toyota, met zijn blauwe strepen, blauwe zwaailichten en loeiharde sirene, kliefdde het verkeer in twee. De anonieme wagen, ook met toeters en bellen, volgde in het kielzog. Damien genoot van de ruimte die hij zo kreeg. In de meeste gevallen hoorden men de sirene en zag men de flitslampen wel, maar gek genoeg gingen ze voor een auto zonder de kenmerkende politiestrepen minder snel uit de weg. Maar alert blijven, was nog steeds de boodschap. Jammer dat de rit niet langer duurde.

In geen tijd stonden Vicky en Damien aan het appartement. Met het wapen in de hand duwde Vicky de voordeur open. Ze zagen een man van eind dertig naast een lijk zitten. Zijn gezicht was zo bleek als het tafellaken dat over de dode man lag. Totaal van slag stond hij moeizaam op en stak zijn handen in de lucht.

‘Omdraaien, voeten uit elkaar.’ Schreeuwde Vicky.

‘Maar ik heb niets gedaan! Ik ben met de bewoonster meegekomen omdat ze me zei dat haar vriend was vermoord.’

Bij het boeien van de handen deed Vicky teken naar Damien. Er waren bloedsporen op de manchetten van zijn hemd en op de mouwen van zijn jas.

Vicky, de enige vrouwelijke inspecteur van Opspringsteam Schoten, liep onmiddellijk door naar de slaapkamer en riep: ‘Hallo, ik ben Vicky van de recherche. Mevrouw, bent u hier nog?’ Ze keek rond. Het bed was beslapen, niet opgedekt. Op het voeteinde lagen wat kledingstukken van een vrouw. Op een zeteltje lag een mannenjas. Langs een kant van het bed stond een grote ventilator. De overgordijnen waren open. Er was voldoende licht om alle details goed op te nemen. Vicky merkte dat er geen kroonluchter hing, maar een gewoon peertje. Er viel evenmin een tv of radio te bespeuren.

De deur van de grote kast schoof heel traag op een spleetje. Een vrouw, blond met grote donkere ogen, keek via die spleet naar haar. Toen ze Vicky met haar politiebadge in de ene hand en haar pistool in de andere

hand zag, schoof ze de deur verder open. De vrouw zette een kleine stap en liet zich op bed vallen. Ze klemde een hoofdkussen krampachtig tegen haar borstkas aan, zette zich op de boord van het bed. Ze zat voorovergebogen.

‘Mevrouw, wat is uw voornaam?’

Nerveus knikte ze nee. Haar ogen bleven dicht.

‘Mevrouw, moet ik een dokter bellen?’

Zelfde reactie. Vicky bleef een hele tijd naast haar zitten. De vrouw was eenvoudig gekleed. Een mooie, passende broek, een mohairen trui met kleine kraag stak boven haar lichte jas uit. Ze droeg witte sokken en vrij platte schoenen. Vicky dacht direct aan iemand die veel moest stappen en geen bureauwerk deed.

Ze zocht onbewust naar een overeenkomst tussen de kledij en de inrichting van de kamer, wat mogelijk op haar beroep kon wijzen.

‘Blijf even rustig zitten mevrouw. Mijn collega’s hebben de man in de boeien geslagen. Hij kan u niets meer doen. Ik ga even kijken of hij reeds werd weggebracht.’

Ze stapte snel de kamer uit, naar Damien, haar min of meer vaste collega, die ondertussen het appartement had verkend.

De eerste inspectie was een zoektocht naar opvallende elementen: een wapen, bloedsporen, gevechtsporen en uiteraard een aanwezigheid van andere mensen. In de kleine gang, de badkamer en eenvoudige uitgeruste woonkamer was niets van dit alles. Bij zijn tweede ronde zag Damien twee fotokaders. In de ene staken foto’s van de vrouw en haar moeder, vermoedde Damien. In een andere een foto van de vrouw met een man. Hij herkende het slachtoffer.

Het ruime appartement was sober ingericht, met goedkope meubelen. Het was er wel netjes. De rondslingerende magazines en kledij maakten het gezellig zonder dat het onverzorgd of slordig overkwam. Damien merkte snel het verschil met zijn woning, waar hij op iedere kast of venstertablet zijn naam in reliëf kon schrijven. Zijn stofzuiger was verstopt en de borstel stond reeds meer dan een jaar met gebroken steel op het kleine terras. Zijn excuus: geen vaste vriendin, geen moeder, veel te veel werk, veel te veel gaan vissen met zijn boot...

Zijn gewicht en omvang lieten hem ook niet meer toe gemakkelijk overal aan te kunnen. Waarom zou hij alles nog netjes houden? Indien de deurwaarder het opgestapelde vuil opmerkt, zal het toch zijn om zijn inboedel op te halen, was zijn afsluitende redenering. Hij stak zijn wapen terug in de holster en zijn handen in de zakken van zijn te laag hangende broek. Vicky vroeg hem om niet naar de slaapkamer te gaan. In korte woorden legde ze uit hoe de jonge vrouw eraan toe was.

‘Vick, afvoeren da wijf. Ik bel het circus wel op.’ Daarmee bedoelde hij de procureur en de technische recherche. ‘De pippo’s hebben die vent meegenomen.’

Damien was meestal bot en kleinerend. Met pippo’s verwees hij naar de collega’s in uniform. Zijn slordig voorkomen en grof taalgebruik waren de redenen waarom Vicky het beter vond dat haar collega niet in de slaapkamer kwam.

Terwijl Damien contact opnam met de procureur en de technische recherche, en tevens om een ziekenwagen verzocht, was Vicky snel terug bij de vrouw. ‘Mevrouw, de man is intussen weggebracht. U bent veilig. Kunt u me vertellen wat er is gebeurd?’

De vrouw zat nog in dezelfde houding. Vicky probeerde tevergeefs vragen te stellen: wat had ze gehoord, wat was er gebeurd, wie had de deur opengedaan? Op iedere vraag knikte de vrouw nerveus nee. Vicky begreep dat de shock de vrouw volledig blokkeerde.

Ze bleef op het bed zitten om de jonge bewoonster niet alleen te laten. Intussen wist ze wel haar naam: Valerie Jacobs.

Damien keek door het raam en zag heel wat nieuwsgierigen, die het verkeer stremden. Hij stapte naar de inkomhal en zag de deuren van de twee andere appartementen op een kier staan, met kijkende mensen daarachter. Hij veronderstelde dat die mensen niet gemakkelijk iets zouden vertellen bij het buurtonderzoek.

Twee ambulanciers arriveerden, samen met de technische recherche. Op het eerste gezicht een kleurrijk schouwspel. Twee in spierwitte overalls, twee in groene pakken. Damien deed teken met zijn hoofd naar de ambulanciers waar de slaapkamer was. Het staartje in zijn vettige

haar wipte even op en neer.

Aan de twee mensen van de Technische herhaalde hij, met handen in de zakken, zijn hoofdknik: 'Patrick Baetens, 45 jaar, horecavent, steekwonden in buik, mes ligt ernaast. De rest is voor jullie zeker?'

De twee specialisten reageerden nauwelijks. Ze kenden Damien en wisten dat hij te bot was om mee in gesprek te gaan.

Omgekeerd vond Damien die mensen maar niets. Hij keek hen aan. Steeds in het wit, ieder detail was relevant, 'Pierke-just, miereneukers, dat zijn het'.

De ambulanciers hadden ondertussen een deken over de schouders van Valerie gelegd. Het was half september en reeds enkele dagen frisser. Het bedrijfsleven en de scholen waren terug een en al activiteit. De dagen waren aan het korten, de temperatuur bleef dalen. Na de kwakkele zomer met veel regen zou ook het gemoed van veel mensen dieper zakken. De deken had echter niets met het weer te maken. Mensen in shock of die net een trauma hadden opgelopen, kregen het meestal koud. Gelukkig kon ze stappen, zij het met moeite. De oudste ambulancier, een beetje 'de brave sociale werker' van de twee, haalde Valerie over om mee te gaan, al was het maar voor haar veiligheid.

Damien zag haar donkere ogen, het blonde haar. Haar ronde borsten en mooie taille veronderstelde hij erbij. Het deken ontnam hem wat hij graag had willen zien.

Nadat Valerie Jacobs, nachtverpleegster, 34 jaar, werd afgevoerd, liep Vicky rond. Het appartement had niets bijzonders. Ze keek in de badkamer naar de producten die er stonden. Het slachtoffer had niet veel schmink nodig, stelde ze vast. Er stond een doosje met slaappillen, er lag een blister met 'de pil', een lotion ... In de kleerkast bekeek ze de kledij, in de commode de lingerie... Damien snuffelde in de weinige documenten die er waren.

'Vick, volgens mij woont da wijf hier alleen. Haar vriendje was hier op bezoek. Hij heeft hier wel geslapen.'

'Damien, da wijf heeft een naam, alstublieft hé. Je hebt zelf de papieren gezien. Valerie Jacobs, ja!'